

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. U.,** zast. advokátem Mgr. Tomášem Těšitelem, se sídlem AK tř. E. Beneše 1527, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2016, č. j. 32 Az 17/2016 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Tomáši Těšitelovi, se sídlem tř. E. Beneše 1527, Hradec Králové, se přiznává odměna ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 - ti dnů od doručení rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 5. 4. 2016 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany; dne 12. 4. 2016 žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-330/ZA-ZA11-ZA02-2016, zamítl žádost dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu jako zjevně nedůvodnou.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 22. 4. 2016 žalobu ke krajskému soudu a současně požádal o ustanovení právního zástupce. Usnesením krajského soudu č. j. 32 Az 17/2016 - 8, ze dne 5. 5. 2016, mu byl ustanoven pro řízení zástupcem advokát Mgr. Tomáš Těšitel. Usnesení bylo stěžovateli doručeno na adresu Pobytového střediska

v Kostelci nad Orlicí, Rudé armády 1000, stěžovatel je převzal osobně dne 10. 5. 2016.

Krajský soud v průběhu řízení (30. 6. 2016) ověřoval místo pobytu stěžovatele z databáze Ministerstva vnitra, přitom zjistil, že stěžovatel svévolně opustil pobytové zařízení dne 1. 6. 2016 bez udání adresy a jeho současné místo pobytu není známo. Krajský soud následně zjišťoval místo pobytu; k dotazu na aktuální místo pobytu sdělila Správa uprchlických zařízení dne 4. 7. 2016, že jmenovaný je aktuálně hlášen v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, na adrese Rudé armády 1000, dne 1. 6. 2016 svévolně opustil středisko, aniž by sdělil místo svého budoucího pobytu; od té doby se do střediska nevrátil; obdobně Ředitelství služby cizinecké policie dne 8. 7. 2016 sdělilo stejnou informaci. K výzvě soudu zaslané advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven, dne 4. 7. 2016, advokát sdělil, že stěžovatel na jeho písemné výzvy nereaguje a že aktuální místo pobytu mu není známo.

Na základě zjištěných skutečností krajský soud řízení o žalobě dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o azylu zastavil.

Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel v zastoupení advokáta kasační stížnost, ve které namítá důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tvrdí, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť krajský soud neučinil všechny možné v úvahu přicházející kroky ke zjištění pobytu stěžovatele, a jeho závěr o tom, že pobyt stěžovatele nelze zjistit, je předčasný; poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 271/2004 - 58, s odkazem na něj uvedl, že krajskému soudu nemohl být znám důvod, proč stěžovatel opustil pobytové středisko, přitom mohlo jít o důvody čistě pragmatické, jako např. nástup do pracovního poměru, což zcela zjevně nemůže být důvodem pro zastavení řízení. Usnesení krajského soudu proto považuje za nezákonné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas s postupem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přitom neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že podle § 32 odst. 5 ve spojení s odst. 2 zákona o azylu má kasační stížnost stěžovatele odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že odkladný účinek nastává ex lege, Nejvyšší správní soud proto nerozhodoval samostatně o návrhu, který stěžovatel současně s kasační stížností učinil.

Podle § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle písm. e) téhož ustanovení soud řízení zastaví také v případě, že se žadatel o udělení mezinárodní ochrany nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil.

Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že krajský soud v průběhu řízení ověřoval místo pobytu stěžovatele z různých dostupných zdrojů, přitom zjistil, že stěžovatel svévolně 1. 6. 2016 opustil pobytové středisko a neuvedl žádnou jinou adresu, na které by se zdržoval. Žádné indicie v tomto směru nevyplynuly ani z vyjádření ustanoveného advokáta.

Stěžovatel především namítá, že krajský soud nevyužil všech v úvahu připadajících možností, aby místo pobytu stěžovatele zjistil. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud o místě pobytu neměly poznatky ani policejní orgány ani Správa uprchlických zařízení, nadto ani samotný ustanovený advokát, lze stěží po soudu požadovat, aby zjišťoval případné možné kontakty telefonické či emailové, a tyto následně prověřoval, za situace, kdy ve spise nebyly žádné indicie, které by takový postup vůbec umožnily. Je nutno především uvést, že to byl sám stěžovatel, kdo se svým postupem dostal do situace, která je v rozporu se zákonem, a se kterou zákon o azylu v § 33 spojuje určité právní důsledky.

Pokud stěžovatel odkazuje na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 7 As 271/2004, je takové srovnání nepřípadné, a to s ohledem na zcela odlišný skutkový stav věci. Ve věci nyní projednávané se rozhodně nejedná o situaci, kdy by se stěžovatel zdržoval na určité adrese, kde by bydlel a dosud bydlí, resp. by se mohlo stát, že vzhledem k časově náročnému zaměstnání pouze nebyl na uvedené adrese zastižen. Právě v tomto kontextu zdejší soud předestřel v uváděném rozsudku úkony, které bylo s ohledem na obsah listin ve spise na místě ze strany krajského úkonu učinit. V nyní projednávané věci však stěžovatel ani netvrdí, že by pobýval v určitou dobu na jiném místě, popř. že v daném období vykonával zaměstnání v jiném místě, neuvedl ani žádnou jinou skutečnost, ze které by bylo lze dovozovat, že místo jeho pobytu je na základě určitých indicií zjistitelné, resp. ani neuvádí, kde takové místo vlastně je. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti jsou pouze v hypotetické rovině spekulací. Nelze proto krajskému soudu vyčítat, že nevyvinul dostatečné úsilí k prověření místa pobytu stěžovatele.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodné; napadené usnesení krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven advokát, podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě hradí odměnu advokáta stát. Nejvyšší správní soud proto přiznal advokátovi odměnu dle vyhl. č. 177/1996 Sb., (advokátní tarif), a to za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti včetně žádosti o přiznání odkladného účinku, tj. 3100 Kč a dále režijní paušál ve výši

300 Kč; celkem náleží advokátovi odměna ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu